

ravno preveselo, tudi tačas ne, če se človek prav po železnici vozi; dobro veste, da kristjani za pokoro romajo.

Vi bi radi vedeli, koliko nas je šlo na božjo pot? Na tem je prav malo ležeče, ali to veste ali ne, pa če hočete to na vsak način zvedeti, pa vam tudi lahko povem, koliko nas je bilo: dva sva bila — vsaj navadno!

Prva nevolja naju učaka na kolodvoru: železni voz se je za celo uro zakasnil, ljudi pa, ki bi jo radi na sever — proti Dunaju — napeli, se je vse trlo. To je bil žalosten glas, toda bridko zdravilo se vzame na sladkorju, in tudi zdaj je železniške uradnike, da si že pozno večer, še dobra mišel srečala: vredijo namreč nov vlak, ki je potem rednemu vlaku pot pripravil tujan do Dunaja, in je tudi naju tje privlekel. Mi smo prišli jutri ob šestih na Dunaj; kedaj pa je redni vlak za nami prikimal, tega pratika ne pravi.

Po noči smo menili spati. Bi že bilo, da se ne bi tudi ženske yozile, in da ne bi vsako uro tako rekoč prišel drug nadzornik naših potnih listkov ščipat. Moj listek je bil že celó zelen od same jeze. Ko bi bilo več vere med nami, bi se drug na drugega bolj zanesli; zdaj pa eden drugemu ne zaupa, zato pa je v vsakem stanu toliko nadzornikov, da se komaj drug drugemu izogibljejo, katerih nekda ni bilo, pa jih zopet ne bode treba, če se bode vera med nami vnovič ukrepila.

Ko na Dunaj dospemo, se mi vtrga ruča na potni torbi. Toda ker je že vaje romar, nosi s seboj nit in iglo, in takoj je bila ruča zopet v dobrem stanu.

Najina izvoljena gostilnica je bila „Zlato jagnje“. Da bi nekaj prihranila, sva se peš tje napotila; toda na Dunaju je trda pot, bolj ko v Slovenskih goricah, in zato sva se, ko sva se navolila iti, še tudi vozila.

Ko sva se v gostilnici olikala, kakor se za cesarsko mesto spodobi, greva cerkve iskat. Bolj po sreči, kakor pameti prideva v tisto cerkev, ki so jo z velikimi stroški presviti naš cesar sami postavili v zahvalo na čast Božjemu Odršeniku, ki jih je ovaroval leta 1853 hude smrti, ko jih je neki madjarski krojač menil na ulici z nožem v zatilnik zabosti. Takove cerkve zamorejo samo cesarji staviti. Cerkev je zidana v čistem gotičkem slogu. Moj gospod pajdaš je godrnjal, zakaj da je pri velikanski cerkvi taki

Smesmea: za grad (Dalje prih)

je prišel v neko mesto. Brž je poslal k županu, naj bi pripeljal pred nj 10 najstarejših ubogih prebivalcev, rad bi jih z denarjem obdaril. Drugo jutro pride župan z ubožci h gospodu, toda ima jih seboj le sedem. „Lepo, g. župan“, reče mu gospod, „lepo, da ste te može pripeljali,

ali zakaj jih niste deset pripeljali?“ — „Rad, mil. gospod“, izgovarja se župan, „rad bi jih bil, toda trije najstarejši so letos umrli“.

Razne stvari.

(Cesarjevič v Mariboru.) Celo mesto je v prazničnem oblačilu, izlasti pa stojé ulice in hiše, koder se peljata cesarjevič in cesaričinja, vse v zelenju in v banderih. Več sto maj, na katerih visé bandera različnih barv, stojí po straneh ulic od kolodvora skozi mesto in potlej od Grajskega trga tje do vinorejske šole.

Iznad hiš in stolpov cerkvá visé velika bandera in so hiše po vrhu še z venci, grbi in banderai nakinčane. Ob krajih ulic stojé požarni bramborci za stražo. Na kolodvoru in pri knezoškofjski palači stojé pa vojaški oddelki.

Po mestu je velik praznik nihče ne dela in tudi prodajalnice so na pol ali tudi celo zaprte. Ob devetih dopoldne sta se cesarjevič in njegova prevzvišena soproga peljala mimo Maribora v Celje. Veliko ljudi ju je pričakovalo na kolodvoru in ju veselo pozdravilo. Prevzvišena gosta sta prijazno odzdravila, ali iz voza nista stopila.

Ob treh po poludne pripelje ju isti vlak iz Celja. Na kolodvoru je bila najvišja gospoda. Nj. ces. visokosti stopita iz voza, prijazno pozdravijo ju navzoči. Župan stopi pred nju ter ju povabi v kratkih pa prisrčnih besedah, naj bi blagovolila priti v mesto. Potem se visoka gosta podasta, prijazno na vse strani odzdravlja, na voz, ki ju čaka in voz se pelja po času naprej v mesto. Pri lepih piramidah pričakujejo ju mestne gospé in pri obeliskih dekleta v belih oblačilih in tudi gospe. Gospd. E. Lorber, hči tukajšnjega odvetnika, stopi naprej ter izroči lep šopek Nj. ces. visokosti.

Za tem gre voz naprej čez veliki trg memo stolne cerkve h knezoškofjski palači. Le-tu stojé zastopniki mesta, duhovščine, uradov, oficirji in sploh vse, kar ima kaj veljave v očitnem življenju.

Milostlj. knezoškofof ju sedaj vzprejmó ter gresta Nju ces. visokosti gori v palačo. Po kratkem oddihu začno se predstave. Po njih, ki so trpele blizu eno uro, podasta se visoka gosta v stolno cerkev, tu so peli gg. bogoslovci izvrstno in z navdušenjem. Po kratki molitvi ogledata si cerkev, ki je sedaj že prav dostojna. ~~Škózn, na se vsedeta~~ na voz ter se peljata rejsko šolo. Tam si ogledata razstávo ~~sadja~~ in grozdja, sta vpričo, ko se preša grozdje, sprejmeta jerbašček grozdja ter se poslovita prijazno od vodstva in učencev. Pot nazaj na kolodvor je šla skozi Schillerstrasse in Graško predmestje.

Prijazno slovo, ves čas klici „živio“ in „hoch“! Red vseskozi izvrsten. Ta den je bil za Mari-bor v resnici domoljubni praznik.

(Zahvala.) Vsem premilim prijateljem, ki so mi ob mojem odhodu iz Celja, kakor tudi v dan moje inštalacije v Vitanjskega župnika razodeli svojo blago naklonjenost, izrekam svojo najprisrčnejšo zahvalo! Pri tej priliki se zahvaljujem najiskrenejše vsem častitim udom in prijateljem „kat. podpor. društva“ v Celju za njihovo dozdajno podporo. Vsled soglasnega sklepa slavnega odbora „kat. podpor. društva“ ostanem še v prihodnje načelnik temu domoljubnemu društvu ter prosim vse častite rodoljube za nadaljnjo podporo.

Jožef Žičkar,
župnik.

(Doslednost) Na c. kr. gimnaziji v Celovcu je treba izkušnje za poduk v steno-grafiji. Pravi se, da preneha letos ta pouk za to, ker je nima g. profesor, ki jo je doslej podu-ševal. V istem mestu pa podučuje na c. kr. učiteljsku še vedno nek učitelj v slovenščini, pa nima za njo izkušnje. Ali mar za slovenščino ni treba izkušnje?

(Premeščenje.) V Marenberg pride za c. kr. notarja g. Martin Kotzbeck, doslej v Ko-stanjevici na Kranjskem.

(Šulverein.) V Malem vrhu pri sv. Le-nartu v slov. gor. je bilo par možiceljev pri vinu. Bilo je že močno, kajti zmedlo jim je možgane. Dedje so pravico, spati v postelji v tem, ko spé ostali po tleh, licitarili in kupil si jo je jeden izmed njih za 10 fl. 20 kr. Denar dobode šulverein.

(Mladina.) Zadnji četrtek se je nek sedmošolec v Gradcu na stopnjicah c. kr. gim-nazije vstrelil v prsi ter si je tako hotel mlado življenje vkončati. To se mu sicer ni nagodilo, pač pa je pokazal, da je dozorel za blaznico.

(Na prosto.) Iz ječe v Šmarju jo je v ponedeljek dne 10. oktobra Anton Kužnar po-pihal. Doslej ga še niso dobili, dolgo pa go-tovo ne bode svežega zraka dihal.

(Sejem.) V petek, dne 21. oktobra, je bil v Celju sejem. Prignali so kaci 80 parov volov, 220 krav in 6 telet. Cena je bila nizka, vendar pa se je za dve tretjini živine prodalo. Ljudem je treba pač denarja.

(Pokopališče.) Celjsko mesto napravi si novo pokopališče. Prostor pa so si za nj iz-brali „na galgah“, to je na hribcu, ki leži na severu mesta.

(Duhovske spremembe.) Vč g. Anton vit. Wretschko, opat in dekan v Celju, je prosil, naj se mu odvzame opravila dekana. Doslej jtu bode torej oskrboval vč. g. Jožef Jeraj, kn. šk. konsist. svetovalec in župnik v Žalcu. Č. gosp. Arminij Kapus, doslej kaplan v Slivnici pri Celju, pride za kaplana v Žitale in č. g. Martin Ulčnik, doslej kaplan v Lučah pojde za II. ka-

plana k sv. Križu pri Slatini. Kaplaniji v Sliv-nici in v Lučah ostanete prazni.

Loterijske številke:

V Trstu 22. oktobra 1887:	48, 61, 73, 74, 80
V Lincu	81, 67, 80, 71, 17

Slovo!

Vsem prijateljem in znancem, pri katerih se nisem mogel posloviti osebno, selivši se od sv. Jurja v Poličane, v slovo na tem mestu: Z Bogom!

Jože Zeilhofer,
učitelj.

Naznanilo.

Od strani c. kr. okrajne sodnije v Ptuj se naznanja, da se je dražba k zapuščini dne 25. septembra t. l. umrlega kaplana iz Zavrča gosp. Franca Rošker-ja spadajočega vina in pohištva dovolila in da se je za to dan na

3. novembra 1887

predpoldnem ob 10. uri na licu mesta v Zavrču odredil.

C. kr. okrajno sodišče v Ptuj,
dne 24. oktobra 1887.

Nadučiteljska služba

se na dvorazredni ljudski šoli IV. plačilne vrste v Cezanjevcih od velike noči 1888 definitivno odda.

V nemškem in slovenskem jeziku v govoru in pisavi popolnem zmožni prositelji vložijo naj svoje prošnje do 20. decembra t. l. pri kraj-nem šolskem svetu v Cezanjevcih pošta Lju-tomer. Organisti imajo prednost.

Okrajni šolski svet v Ljutomeru,
dne 20. oktobra 1887.

1—2

Predsednik.

Priporočba.

Podpisani uljudno priporoča, p. n. občin-stvu svojo dobro izvršeno, **krojasko delo** po prav nizki ceni s poroštvom.

Jakob Zakovšek,
krojač v Hrastniku.

Ljutomersko cerkveno vino

višzu 100 hektolitrov ali 35 polovnjakov, bode se proti gotovi plači dne 4. novembra na dražbi prodajalo s posodo ali brez posode. Dražba se začne ob 9. uri zjutraj v župnijski kleti v Lju-tomeru.

Cerkveno predstojništvo.